

A Little History of the United States

สหรัฐอเมริกา

ประวัติศาสตร์ (ไม่รู้จบ)
แห่งเสรีภาพและความเท่าเทียม

האגודה

สหรัฐอเมริกา: ประวัติศาสตร์ (ไม่รู้จบ) แห่งเสรีภาพและความเท่าเทียม
สุนันทา วรรณสินธ์ เบล แบล
จากเรื่อง **A Little History of the United States**
โดย James West Davidson

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ภูมิทัศน์ 2567
พิมพ์ครั้งแรก: สำนักพิมพ์ bookscape, ตุลาคม 2564
ราคา 395 บาท

บรรณาธิการอำนวยการ
ปกป้อง จันวิทย์ วรรณจัน วงศ์กิจรุ่งเรือง
บรรณาธิการบริหาร
ณัฐพรพรณ เรื่องศิริณสรณ์
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
นันท์ชนก คามชิตานนท์
ชลิตา หนุทธ
เมธาวี ริชิตจิน
บรรณาธิการศิลปกรรม
ยุทธภูมิ ปันฟอง
นุชชา ประพิณ
ผู้จัดการสำนักพิมพ์
ดวงกมล บุญจันทร์
ผู้จัดการโครงการสื่อสารความรู้
อินทุพิมพ์ เลิศวิริยะไพบูลย์

บรรณาธิการเล่ม
นันท์ชนก คามชิตานนท์
พิสูจน์อักษร
Raks
ออกแบบปก
นักรบ มุลมานัส

จัดทำโดย

บริษัท บุกส์เคป จำกัด
เลขที่ 83/2 ซอยอารีสัมพันธ์ 1 แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กทม. 10400
โทรศัพท์ 0-92110-5501

e-mail: bookscapethailand@gmail.com

facebook: www.facebook.com/bookscapethailand

twitter: www.twitter.com/bookscapethailand

website: www.bookscapethailand.co

instagram: www.instagram.com/bookscapethailand

จัดจำหน่าย

บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8000 โทรสาร 0-2826-8999

website: <http://www.se-ed.com/>

สำหรับสถาบันการศึกษา องค์กร หรือบุคคล ที่ต้องการสั่งซื้อหนังสือ
จำนวนมากในราคาลดพิเศษ โปรดติดต่อ สำนักพิมพ์บุ๊คสเคป
หมายเลขโทรศัพท์ 09-2110-5501
หรือ e-mail: bookscapethailand@gmail.com

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เดวิดสัน, เจมส์ เวสต์.

สหรัฐอเมริกา: ประวัติศาสตร์ (ไม่จับ) แห่งเสรีภาพและความเท่าเทียม.- กรุงเทพฯ :

บุ๊คสเคป, 2564.

432 หน้า.

1. สหรัฐอเมริกา--ประวัติศาสตร์. I. สุนันทาวรรณสินธ์ เบล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

973

ISBN (e-book) 978-616-8339-68-8

Copyright © 2015 by James West Davidson

Originally published by Yale University Press.

This edition published by arrangement with Bookscape

through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

Thai language translation copyright © 2021 by Bookscape

All rights reserved.

สารบัญ

แผนที่	6
บทนำ: การสร้างประวัติศาสตร์	10
1 ตามผจญกันไป	16
2 ทวีปในบริบทของพื้นที่และกาลเวลา	22
3 จากเอกกลายเป็นอนันต์	30
4 ยุคทองและยุคแห่งทอง	38
5 เมื่อสองโลกปะทะกัน	48
6 เราจะรอดได้อย่างไร	58
7 นักบุญและคนนอก	69
8 ถิ่นรุ่งเรือง	78
9 เก้าเทียมและไม่เก้าเทียม	88
10 เรื่องปัญญาและตื่นรู้	98
11 พังระว้างสิ่งที่ปฐาภนา	106
12 มากกว่าข้อพิพาท	118
13 เก้าเทียมและเสรี	128
14 สหภาพที่สมบูรณ์แบบยั่งยืน	140
15 สิ่งที่อยู่ฮึดตันหวั่นเกรง	150
16 จักรวรรดิหรือเสรีภาพ	160
17 คนของประชาชน	170
18 อาณาจักรฝ่าย	180
19 ไฟผลาญ	190
20 เบิกพรบแดน	200

21	ข้ามเส้น	212
22	จะเกิดอะไรขึ้น	224
23	เราจะบูรณะอย่างไร	238
24	โลกยุคใหม่แห่งความยิ่งใหญ่	248
25	สี่คอปกเสื้อ	258
26	สองนคร	268
27	ดินแดนตะวันตกแห่งใหม่	278
28	โชคชะตาหรือมือค้ว	288
29	กลุ่มโพรงกรสซีฟ	298
30	พังทลาย	310
31	มวลชน	320
32	ข้อตกลงใหม่	330
33	สงครามระดับโลก	340
34	มหาอำนาจ	352
35	อวสานโลก	364
36	คุณ หรือคุณ หรือไม่ก็คุณ	374
37	หิมะถล่ม	384
38	กลับสู่อนุรักษนิยม	394
39	ความเชื่อมโยง	404
40	อดีตเรียกกร็อง	416
	กิตติกรรมประกาศ	428

แผนที่

รูปร่างของทวีปอเมริกาเหนือ	25
ยุคแห่งทอง	66
อาณานิคมของบริเตนในปี 1700	93
อเมริกาเหนือระหว่างสงครามเจ็ดปี	110-111
แนวบุกและแนวถอยของวอชิงตัน	135
ลูอิสและคลาร์กไปถึงมหาสมุทรแปซิฟิก 1804-1805	168-169
พรมแดนเคลื่อนที่	208-209
สงครามกลางเมือง	232-233
โลกแห่งมหาอำนาจ	356

๙๕

ด.บ.บ.ล.ย.อ.จ., เอ็ม.เอช.แอล.,
เอ็ม.บี.เอส., ซี.แอล.เอส.

และ บี. เดอ แอล.

ผู้ร่วมเดินผ่านทุ่งสวรรค์

A Little History of the United States

by
James West Davidson

สหรัฐอเมริกา

ประวัติศาสตร์ (ไม่รู้จัก)

แห่งเสรีภาพและความเท่าเทียม

แปลโดย

สุนันทา วรรณสินธ์ เบล

บทนำ

การสร้างประวัติศาสตร์

คนเราสร้างประวัติศาสตร์ได้อย่างไร พวกเราส่วนใหญ่คิดว่าการสร้างประวัติศาสตร์คือการเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์บางอย่างโดยสร้างวิธีการที่จะฝังอยู่ในความทรงจำของมนุษย์ไปเนิ่นนาน นั่นคือการสร้างประวัติศาสตร์โดยใช้ชีวิตอยู่ในประวัติศาสตร์

ตัวผมเองเป็นคนก็สร้างประวัติศาสตร์ด้วยอีกวิธีหนึ่ง ผมเขียนประวัติศาสตร์ ในฐานะนักประวัติศาสตร์ ผมมีหน้าที่สืบค้นรายละเอียดจากอดีต และทำความเข้าใจรายละเอียดเหล่านั้น

การสร้างประวัติศาสตร์โดยใช้ชีวิตอยู่ในประวัติศาสตร์ด้วยตัวเอง ฟังดูน่าตื่นเต้น สลักร้าคัญ และถึงขั้นเสี่ยงอันตราย ผู้ยิ่งใหญ่ในคนกลุ่มนี้มักได้รับการยกย่อง หรือบ้างก็ถูกประณาม แต่จะเป็นที่จดจำเสมอ แต่ส่วนใหญ่คนจะมองไม่เห็นผู้เขียนประวัติศาสตร์ พวกเขาอาศัยอยู่ในโลกของห้องสมุดที่เต็มไปด้วยหนังสือเก่าๆ ภาพถ่ายชัดจาง และบันทึกที่มุ่มกระดาษม้วนงอ ที่จริงแล้ว การเขียนประวัติศาสตร์และใช้ชีวิตในประวัติศาสตร์ดูเหมือนอยู่กันคนละโลก ทว่าโลกสองใบนี้เชื่อมประสานกันอย่างแน่นแฟ้นกว่าที่เราคิด

ลองนึกถึงชายสองคนที่เติบโตมาตอนช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ไมเคิล คิง (Michael King) เกิดในปี 1929 ที่แอตแลนตา รัฐจอร์เจีย ในยุคข้าวยากหามกแพงช่วงเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ พ่อของเขาผู้เป็นนักเทศน์ตั้งชื่อเล่นให้เขาว่าลิตเติลไมค์ (แน่นอนว่าผู้เป็นพ่อคือบิกไมค์) ไมค์เป็นเด็กอารมณ์อ่อนไหว เมื่อยายของเขาตายเพราะหัวใจวาย เขาเศร้าโศกเสียใจจนทิ้งตัวลงมาจากหน้าต่างชั้นสองของบ้าน (โชคดีที่เขาบาดเจ็บไม่มากนัก) แต่เขาก็เติบโตขึ้นเป็นคนที่สุดใจสำเร็จด้วย เมื่อเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เขาชื่นชอบงานเขียนรื่นเริง สวมเสื้อสูทล่าลง สัตว์ชนิดต่าง ๆ และร้องไห้สองสัปดาห์ เราอาจพูดได้ว่าประวัติศาสตร์ไม่ใช่รักครั้งแรกของเขา

กระนั้นเขาก็มีอีกด้านหนึ่ง แม้จะชอบไปงานเลี้ยงมากมาย แต่เขาก็อ่านหนังสือประวัติศาสตร์ด้วย หนังสือจากห้องสมุดเล่มหนึ่งที่จุดประกายความคิดของเขาคือ *ว่าด้วยอารยะขัดขืน* (On Civil Disobedience) ของเฮนรี เดวิด ธอโร (Henry David Thoreau) ซึ่งเขียนในปี 1849 ธอโรอธิบายว่าประชาชนอเมริกันมีเหตุผลอันสมควรที่จะขัดขืนกฎหมายในประเทศของตนได้หรือไม่ ตั้งแต่ตอนที่ไมเคิล คิง อายุเพียงห้าขวบ พ่อของเขาก็แนะนำให้รู้จักประวัติศาสตร์ในแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับตัวเขาเอง บิกไมค์ตัดสินใจเปลี่ยนชื่อตัวเองและลูกชายตามบุคคลที่เขาชื่นชม นั่นคือนักปฏิรูปศาสนาชาวเยอรมันนามมาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) นับแต่นั้นมา ไมเคิล คิง จูเนียร์ จึงกลายเป็นมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ (Martin Luther King, Jr.) และสร้างประวัติศาสตร์ในฐานะผู้นำการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิพลเมืองที่เลื่องชื่อที่สุด ทั้งยังเป็นบุคคลเลื่องชื่อที่สุดคนหนึ่งในประวัติศาสตร์อเมริกาด้วย

ณ อีกฟากหนึ่งของโลก วาเลนไทน์ อันตาลัน (Valentine Untalan) เติบโตขึ้นในประเทศฟิลิปปินส์ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เขาเข้าร่วมเป็นทหารเพื่อป้องกันประเทศจากการรุกรานของญี่ปุ่น สู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กับกองกำลังของอเมริกา อันตาลันถูกจับตัวบนคาบสมุทร

บาตาอัน และถูกต้อนไปยังทุ่งกว้างแห่งหนึ่งพร้อมชาวฟิลิปปินส์และชาวอเมริกันอีกหลายพันคน จากนั้นผู้คุมชาวญี่ปุ่นก็ประกาศว่าเหล่าเชลยศึกต้องเดินเท้าไปยังกรุงมะนิลา พวกเขาจะถูกกักตัวอยู่ที่นั่นเป็นการชั่วคราวตามโรงแรมต่างๆ

วาล อันตาลัน ไม่ได้นึกคิดด้วยซ้ำว่าตนกำลังสร้างประวัติศาสตร์หรือไม่ เขาเพียงต้องการเอาชีวิตรอด และรู้ว่าต้องหาทางหนีให้ได้ การเดินทางอันแสนยากลำบากของเชลยศึกกลุ่มนี้ได้ชื่อในเวลาต่อมาว่าการเดินขบวนมรณะจากบาตาอัน (Bataan Death March) ซึ่งมีทหารหลายพันนายเสียชีวิต อันตาลันพยายามถึงสี่ครั้งกว่าจะหลบหนีจากพวกญี่ปุ่นได้ เขากลับไปยังหมู่บ้านของตนและกลับมารวบรวมอีกครั้งหลังสงคราม เขาย้ายไปสหรัฐอเมริกาและกลายเป็นพลเมืองอเมริกัน ทำงานในกองทัพและสร้างครอบครัวที่นั่น ผมรู้เรื่องราวของเขา เพราะหลายปีต่อมาผมได้แต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของเขา

คุณรู้จักชื่อมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ แต่อาจไม่เคยได้ยินชื่อ วาเลนไทน์ อันตาลัน ทว่าทั้งสองต่างสร้างประวัติศาสตร์ด้วยการมีชีวิตอยู่ในประวัติศาสตร์นั่นเอง คนหนึ่งบทบาทยิ่งใหญ่ อีกคนบทบาทเล็ก ตอนที่ยังเด็ก พวกเขาไม่เคยจินตนาการเลยว่าการอ่านหนังสือประวัติศาสตร์จะเปลี่ยนแปลงชีวิตพวกเขาได้ แต่มันก็เกิดขึ้นจริงๆ เมื่อชาวญี่ปุ่นที่จับกุมเขาสั่งให้เดินเท้าไปยังกรุงมะนิลา วาล อันตาลัน เล่าว่า “ข้าพเจ้าเคยอ่านประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง รู้เรื่องราวโหดร้ายและการกระทำอันโหดเหี้ยมที่เคยเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจึงบอกตัวเองว่า คนพวกนี้จะไม่พาเราไปพักโรงแรมหรอก!” เมื่อมาร์ติน ลูเธอร์ คิง ครุ่นคิดหาทางยุติการแบ่งแยกสีผิวอันอยุติธรรม เขาตั้งใจที่ขอโรเลียมเข้าคุก “แทนที่จะสนับสนุนสงครามซึ่งจะขยายอาณาเขตระบบทาสเข้าสู่เม็กซิโก”

เราสรุปได้ไหมว่า วาเลนไทน์ อันตาลัน ได้อ่านประวัติศาสตร์ จึงรอดชีวิตมาได้ อาจจะเป็นการด่วนสรุปไปสักหน่อย การถูกคิด ความมุ่งมั่น และความอดทนเด็ดเดี่ยวล้วนมีส่วนช่วย แล้วเราบอกได้ไหมว่า

เพราะมาร์ติน ลูเธอร์ คิง อ่านประวัติศาสตร์ เขาจึงเสียชีวิตด้วยกระสุนของมือสังหาร แม้ว่าเขาจะนำเสรีภาพอันยิ่งใหญ่มาสู่ชาวอเมริกันหลายล้านคนก็ตาม นั่นก็เป็นการสรุปที่ง่ายเกินไปเช่นกัน คิงไม่ได้ตัดสินใจเสี่ยงตายเพื่อหลักการสูงส่งเพียงเพราะอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง

แต่ทั้งสองใช้ความรู้ประวัติศาสตร์เพื่อสร้างประวัติศาสตร์ ลองคิดทบทวนดูสิ ประวัติศาสตร์หล่อหลอมชีวิตคนเราในแง่มุมหลากหลายหลายนับพันอัตลักษณ์ของเรา หรือเรานิยามว่าตัวเราเป็นใคร ก็คือประวัติศาสตร์ของเรานั้นเอง ประวัติศาสตร์ส่วนบุคคลนี้ร้อยเรียงจากสิ่งที่เราเคยทำ สถานที่ที่เราเคยไป และเรื่องราวที่เราเคยอ่าน เราประกอบสร้างประวัติศาสตร์ของเราเองจากความทรงจำส่วนตัวอันแจ่มชัด และจากเรื่องราวที่พ่อแม่และญาติๆ ส่งต่อกันมา เราสร้างประวัติศาสตร์จากตำนานของทีมกีฬาที่เราเข้าร่วม จากหน้าอินเทอร์เน็ตที่เรากดเข้าไปดู และแน่นอน เราได้มาจากหนังสือประวัติศาสตร์ชีวิตของประเทศแห่งหนึ่งด้วย

หนังสือเล่มนี้เล่าประวัติศาสตร์ว่าสหรัฐอเมริกามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร เรื่องราวน่าทึ่งนี้ครอบคลุมเวลากว่า 500 ปี ชาติหนึ่งขยายดินแดนครอบคลุมทั่วทวีปที่มีผู้คนหลากหลายชาติพันธุ์ได้อย่างไร และพวกเขามารวมตัวกันภายใต้ธงแห่งเสรีภาพและความเท่าเทียมได้อย่างไร คำขวัญของสหรัฐอเมริกาคือวลีภาษาละตินที่ว่า *E pluribus unum* ซึ่งแปลว่า จากหลากหลายกลายเป็นหนึ่งเดียว ผู้ก่อตั้งประเทศและประกาศอิสรภาพของประเทศแห่งนี้ย้ำว่า พลเมืองในประเทศ รวมถึงมนุษยชาติทั้งมวล คนเราเกิดมาเท่าเทียมกัน และมีสิทธิใน ชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาความสุข

เมื่อพิจารณาอย่างผิวเผิน อุดมคติเรื่องเสรีภาพ ความเท่าเทียม และความเป็นหนึ่งเดียว ฟังดูราวกับเพENNนิยายอันห่างไกลจากโลกความจริงเหลือเกิน ประเทศแห่งหนึ่งจะประกาศอิสรภาพได้อย่างไร ในเมื่อประชากรหลายแสนคนถูกลักพาตัวมาเป็นทาสในอเมริกา ผู้ก่อตั้งประเทศจะยกย่องความเสมอภาคได้อย่างไร ในเมื่อผู้คนครึ่งหนึ่งที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกา

นั่นคือผู้หญิง ไม่มีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชาย ประเทศจะเป็นหนึ่งเดียวอย่างแท้จริงได้อย่างไรในเมื่อมีผู้คนแตกต่างหลากหลายประเภท บางคนเคร่งศาสนาและทำพิธีกรรมในสถานที่ชุมนุมเรียบง่าย บางคนไปหาวิหารสูงตระหง่าน ส่วนบางคนไม่เป็นสมาชิกโบสถ์ใดเลยด้วยซ้ำ บางคนเพื่องอพยพย้ายมาเพื่อแสวงหาความร่ำรวยจากการปลูกใบยาสูบหรือฝ้าย บางคนทำงานอาบเหงื่อข้างเตาหลอมลูกโซติช่วงที่ผลิตเหล็กกล้าเพื่อสร้างตึกระฟ้าและรางรถไฟ บางคนชอบปลูกป่านและเลือกเทใบชาลงในอ่าวแทนที่จะยอมจ่ายภาษีซึ่งกำหนดขึ้นโดยที่พวกเขาไม่ได้ยินยอม บางคนเป็นชาวไร่ชาวนาที่ร่วมกันก่อตั้งสหภาพเพื่อเรียกร้องค่าแรงที่เป็นธรรม และสภาพความเป็นอยู่อันสมควร แล้วบางคนยังเป็นนักประดิษฐ์ผู้คิดค้นหลอดไฟ กาหยอดน้ำมันที่ใช้งานได้ดีขึ้น หรือเครื่องฉายภาพบนจอ บรรดานักคิดต่างขัดเกลาความคิดนานา เช่น จะขายหนังสือพิมพ์ให้คนนับล้านได้อย่างไร หรือหาอย่างไรให้เมืองใหญ่納อยู่

มีคนหลากหลายมากมายเหลือเกิน หลากหลายจนไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับคุณได้เลย! แต่ใช้อย่างนั้นหรือเปล่าละ ไม่ว่าคุณจะตระหนักหรือไม่ก็ตาม คนเหล่านี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งในประวัติศาสตร์ของคุณเอง และคุณก็บอกได้ยากด้วยว่าเรื่องราวไหนจะจำเป็นขึ้นมาในสักวันหนึ่ง

เราต่างอยากสร้างประวัติศาสตร์โดยการใช้ชีวิตอยู่ในประวัติศาสตร์ แต่จงอย่าลืมว่ายิ่งคุณอ่าน เขียน และจดจำประวัติศาสตร์มากเท่าไร คุณก็ยิ่งเพิ่มโอกาสในการมีชีวิตอันเป็นที่จดจำมากยิ่งขึ้นเช่นกัน

1

ตามรูปแบบไป

กัปตันเรือร่างสูงใบหน้าแดงกำบดฟ้าเรือจึงขึ้นไปยังสรวงสวรรค์
ชั้นฟ้า ตาของเขาเป็นสีฟ้าอ่อนเหมือนผืนฟ้าเบื้องบน นกฝูงใหญ่บิน
ผ่านเหนือศีรษะไป ไม่ใช่ฝูงนกนางนวลที่มักติดตามชาวเรือซึ่งมีอยู่
ทุกแห่งทั่วมหาสมุทร และไม่ใช่เหล่านกจุมพฏที่น้อยที่หาชมหลบภัย
ตรงทางเลื้อเรือเมื่อพายุตั้งเค้า พวกมันเป็นนกป่าซึ่งบินมาจากทางทิศเหนือ
ชายคนนั้นจึงเดาว่าพวกมันอาจกำลังอพยพ “หนีหนาว” ซึ่งย่างกรายเข้าสู่
ดินแดนห่างไกลที่โหดร้ายแห่ง นกพวกนี้เป็นสัญญาณซึ่งเขาอยากเห็น
เต็มแก่ สัญญาณบ่งบอกว่าพวกเขาเองก็ใกล้จะถึงฝั่งแล้วเช่นกัน

ลูกเรือคนอื่นแหงนมองท้องฟ้าพาลงลอบมองกัปตัน เขาตั้งตน
เป็น “นายพลเรือแห่งห้วงมหาสมุทร” แต่พวกลูกเรือยังไม่เชื่อเขาหมดใจ
ทั้งกองเรือและบรรดาลูกเรือล้วนมาจากสเปน แต่นายพลเรือคริสโตเฟอร์
โคลัมโบ (Christoforo Columbo) มาจากเมืองท่าเจนัวในอิตาลี ตลอด
ห้าสัปดาห์ในช่วงปลายฤดูร้อนถึงฤดูใบไม้ร่วงในปี 1492 เรือ *นีญา*, *ปินตา*
และ *ซานตามาเรีย* มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก

ไม่มีใครบนเรือเคยออกเรือไกลจนไม่เห็นฝั่งนานขนาดนี้ แถมพวกเขายังไม่เห็นหัวแวนของดินแดนแปลกใหม่และชุมทรัพย์มหาศาลอย่างที่ชายต่างชาติดูคนี่สัญญาไว้ อาจถึงเวลาลุกฮือแล้วจับนายพลเรือคนี่โยนน้ำแทนที่จะปล่อยให้เขานำทุกคนไปสู่ความตาย

โคลัมโบเองก็กังวลเช่นกัน แม้ว่าจะไม่แสดงออก เขาสั่งให้หันหัวเรือเปลี่ยนเส้นทาง ถ้าผุ้คนไปทางตะวันตกเฉียงใต้ เขาก็จะตามพวกมันไป

คริสโตเฟอร์ โคลัมโบ หรือคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส หากเรียกตามภาษาอังกฤษ เดินทางมาไกลมาก โคลัมบัสเป็นลูกช่างทอ แต่เลือกชีวิตกลางทะเลแทนที่จะสืบทอดอาชีพของพ่อ เจนัวเป็นเมืองท่าที่รุ่งโรจน์มาหลายปี เรือจากเมืองท่าแห่งนี้ล่องไปทั่วทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอันกว้างไกลที่ชาวยุโรปรู้จักดี โดยขนส่งผ้าไหม เครื่องเทศ และสินค้าฟุ่มเฟือยมาจากท่าเรือบนชายฝั่งตะวันออก สินค้าเหล่านี้มาจากอาณาจักรไกลโพ้นในเอเชีย ขนส่งผ่านถนนและเส้นทางหลายสายทอดยาวหลายพันไมล์ ซึ่งรู้จักกันในนามเส้นทางสายไหม โคลัมบัสฟังเรื่องราวของพ่อค้าชาวอิตาลีนามมาร์โค โปโล (Marco Polo) อย่างหิวกระหาย โปโลเดินทางไปตามเส้นทางนั้นเมื่อ 200 ปีก่อนไปจนถึงคาเธ่ย์ (Cathay หรือประเทศจีนในปัจจุบัน) ได้พบผู้นำเขตแดนนั้นคือจักรพรรดิข่านผู้ยิ่งใหญ่ และเขียนบรรยายความอัศจรรย์พิริศแพร้วและความมั่งคั่งเหนือคณานับ

โคลัมบัสเดินทางลงใต้เลียบชายฝั่งทวีปแอฟริกา ที่ซึ่งชาวโปรตุเกสพบทอง งาช้าง และทาสแล้วนำไปซื้อขาย เขาล่องมหาสมุทรแอตแลนติกไปทางทิศเหนือจนเกือบถึงเขตอาร์กติก ครั้นไปเยือนไอซ์แลนด์ เขาเห็นเรือสร่างหายบๆ ลอยเข้ามาในอ่าวจากน่านน้ำกว้างทางตะวันตก ในเรือมีศพของ “ชายหญิงคู่หนึ่งที่ดูแปลกตา” บางคนเดาว่าสองคนนั้นดูประหลาดเพราะถูกน้ำพัดมาจากคาเธ่ย์ แน่แน่นอนว่าความจริงไม่ใช่เช่นนั้น ทว่าเรื่องราวเกี่ยวกับมหาสมุทรแอตแลนติกก็ได้หล่อหลอมจินตนาการของโคลัมบัส

ผู้ส่วนใหญ่ในยุคนั้นเข้าใจว่าโลกกลม หนังสือโบราณหลายต่อหลายศตวรรษเล่าถึงหมู่เกาะห่างไกลทางตะวันตกซึ่งมีชนเผ่าที่พวกเขาไม่รู้จักอาศัยอยู่ นักเขียนหลายคนสันนิษฐานว่าอาจมีทวีปใหญ่ตั้งอยู่บริเวณนั้นด้วย ขณะที่บางคนยืนยันกรานว่ามหาสมุทรแอตแลนติกแผ่ไกลออกไปถึงเอเชีย ซึ่งระยะทางไกลเกินกว่าจะเดินเรือได้ โคลัมบัสเชื่อมั่นว่าโลกใบนี้เล็กกว่าที่นักภูมิศาสตร์หลายคนคิด เขาคิดว่าคนจากยุโรปก็สามารถเดินเรือไปทางตะวันตกจนถึงคาเชย์ได้

โคลัมบัสทูลขอให้พระเจ้าจอห์นแห่งโปรตุเกสออกทุนสนับสนุนการเดินทางสำรวจ โปรตุเกสหันออกสู่มหาสมุทรแอตแลนติก และกับตันเรือของโปรตุเกสก็เดินทางลงใต้เลียบชายฝั่งแอฟริกาอยู่เป็นประจำ ในปี 1488 บาร์โทโลมิว ดิแอส (Bartolomeu Dias) เดินเรืออ้อมแหลมทางใต้สุดของทวีปแอฟริกาเข้าสู่มหาสมุทรอินเดีย เส้นทางที่เขาใช้กลายเป็นเส้นทางนำที่ชาวยุโรปส่วนใหญ่ใช้เดินทางไปสู่ชมพูทวีปในอินเดียและคาเชย์ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจอห์นไม่ประทับใจความคิดของโคลัมบัสเรื่องเส้นทางตะวันตก “คนขี้ไม้คุยโว... จินตนาการเพ้อฝันเต็มหัว” กษัตริย์บ่นและเขาอาจพูดถูก โคลัมบัสหัวดี้อ หลงตัวเองไปนิด และมั่นใจในตัวเองไปหน่อย ความจริงแล้วโลกใหญ่กว่าที่เขาคิด เส้นทางจากโปรตุเกสมุ่งหน้าไปทางตะวันตกสู่จีนยาวเกือบ 12,000 ไมล์ ไม่ใช่ 2,500 ไมล์ตามที่โคลัมบัสคาดเดาไว้

ทว่าคนที่เข้าใจอะไรผิดๆ ก็ยังอาจบรรลุความสำเร็จใหญ่หลวงได้ เมื่อพวกเขาไม่ยอมแพ้ โคลัมบัสนำความคิดนี้ไปเสนอยังสเปนซึ่งปกครองโดยกษัตริย์เฟร์ดินานด์และราชินีอิซาเบลลา ตอนแรกทั้งสองพระองค์ไม่ใส่ใจเขานัก เนื่องจากอยู่ระหว่างสงครามกับผู้ปกครองชาวอาหรับจากแอฟริกาซึ่งครอบครองดินแดนมากมายในสเปนมานานหลายศตวรรษ ต่อเมื่อเฟร์ดินานด์และอิซาเบลลาขับไล่กองกำลังอาหรับกลุ่มสุดท้ายออกไปพ้นแล้ว พวกเขาจึงตกลงให้เงินสนับสนุนการเดินทางของโคลัมบัส

ในเดือนสิงหาคม 1492 เรือ *นีญา, ปินตา และ ซานตามาเรีย* ออกเดินทางภายใต้การสั่งการของโคลัมบัส ตอนแรกเขาเดินทางลงใต้ ไปยังหมู่เกาะคานารีนนอกชายฝั่งแอฟริกา ลมในแถบนั้นเอื้อให้เดินเรือ ไปทางตะวันตกได้ง่ายขึ้น ตกกลางคืน ลูกเรือสวมเสื้อผ้าชุดเดิมเอนกาย นอนบนดาดฟ้าเรือตรงไหนก็ตามที่ว่าง เมื่อแสงอรุณสาดส่อง เด็กชาย คนหนึ่งจะร้องเพลงสวด “เราวิงวอน ขอแสงแห่งวันและกางเขนศักดิ์สิทธิ์ โปรดประทานพร” เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นสูง น้ำค้างบนดาดฟ้าจะแห้งเหือด และคนเริ่มงานประจำวัน ปลานกระจอกกระโจนขึ้นเหนือน้ำ และยัง “กระโจนขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือจำนวนมาก” เมื่อน่านน้ำนิ่งสงบ ลูกเรือก็จะ ว่ายน้ำเคียงข้างฝูงปลา

แต่ความสำคัญเช่นนั้นไม่อาจลบความกังวลฝังลึกได้มหาสมุทร เว้งว้างแห่งนี้จะสิ้นสุด ณ ที่ใดกัน ยามค่ำคืน ร่างของนกป้าอพยพยัง ปรากฏเป็นเงาดำทาบทับพระจันทร์เกือบเต็มดวง ในที่สุด เวลาประมาณ ตีสองของวันที่ 12 ตุลาคม ยามหัวเรือ *ปินตา* ตะโกนว่า “พื้นดิน! พื้นดิน!” เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น หาดทรายขาวบนเกาะก็ยิ่งมองเห็นได้ชัดเจน

พวกเขาอยู่ที่ไหนกันแน่ นอกชายฝั่งคาเธียอย่างนั้นหรือ โคลัมบัส เต็มไปด้วยคำถามขณะที่เรือเล็กพาเขาเข้าสู่ฝั่ง มาร์โก โปโล เคยกล่าว ถึงเกาะมั่งคั่งที่ชื่อชิปงู (เราเรียกเกาะนั้นว่าญี่ปุ่น) พื้นที่เล็กๆ ตรงนี้ ไม่น่าจะใช้ญี่ปุ่น แต่ชิปงูอยู่แถวนี้หรือเปล่า หรือนี้เป็นดินแดนที่ไม่เคย มีชาวยุโรปคนใดมาเยือน

เขาแวบเห็นการเคลื่อนไหวรวดเร็วบนชายฝั่ง แล้วก็เห็นอีกครั้ง ดูราวกับว่ามีคนมากมายวิ่งกรูเข้าไปในป่าที่อยู่ถัดจากชายหาด

พวกเขาเป็นใคร ตัวเขาอยู่ที่ไหนกันแน่ คลื่นซัดเรือเล็กขึ้นสู่ฝั่ง แล้วโคลัมบัสก็ก้าวลงจากเรือ

2

ทวีปในบริบทของพื้นที่
และกาลเวลา

โคลัมบัสไม่ใช่ชาวยุโรปคนแรกที่ค้นพบอเมริกาเหนือ เมื่อ 500 ปีก่อนหน้านั้น หรือราวปี 1000 เลฟ เอริกสัน (Leif Erickson) นำกลุ่มชายหญิงชาวนอร์สมายังฝั่งเหนือของดินแดนที่ปัจจุบันคือนิวฟันแลนด์ ประเทศแคนาดา ชาวไวกิงเหล่านี้เดินทางจากบริเวณดังกล่าวไปสำรวจเขตที่พวกเขาตั้งชื่อว่าวินแลนด์ (Vinland) แต่พื้นที่ซึ่งชาวนอร์สเหล่านี้ตั้งรกรากได้สูญสิ้นไป และชาวยุโรปก็ลืมพวกเขาเสียสิ้น การเดินทางของโคลัมบัสจึงเป็นเหตุการณ์ครั้งประวัติศาสตร์ นับจากปี 1492 ชักโลกฝั่งตะวันออกจะไม่แยกจากฝั่งตะวันตกอีกต่อไป

ถ้าเกาะที่โคลัมบัสเห็นเป็นที่แรกคือเกาะที่ปัจจุบันเราเรียกว่า ซานซัลวาดอร์ (San Salvador) อย่างที่หลายคนคิด มันก็เป็นเพียงเลี้ยวหนึ่งของทวีปซึ่งมีขนาดเพียง 63 ตารางไมล์เท่านั้น อีก 9,539,937 ตารางไมล์ที่เหลือของทวีปอเมริกาเหนือยังคงเป็นดินแดนที่โคลัมบัสไม่รู้จัก

ทุกวันนี้ สหรัฐอเมริกาแผ่กว้างจากริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกจรดมหาสมุทรแปซิฟิก หากต้องการเข้าใจว่าสหรัฐอเมริกากลายเป็น

ประเทศขนาดใหญ่มาเช่นนั้นได้อย่างไร เราก็ต้องเข้าใจก่อนว่าทวีปแห่งนี้ก่อรูปประวัติศาสตร์อย่างไรตั้งแต่ต้น เราต้องเห็นภาพพื้นที่อเมริกาเหนือรวมทั้งบทบาทของมันในแต่ละช่วงเวลาด้วย

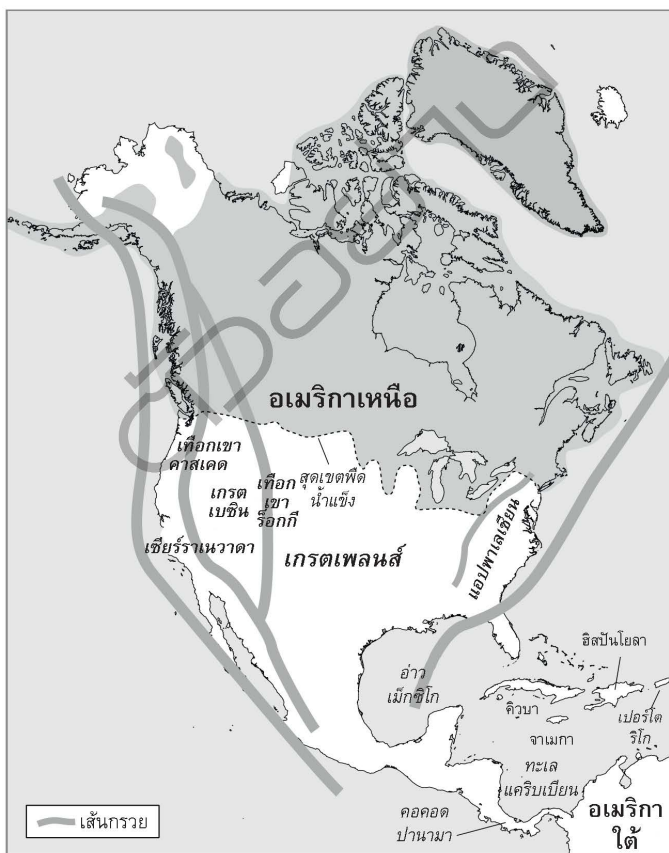
ก่อนอื่น เราลองมาพิจารณาพื้นที่กัน เริ่มจากด้านบนของกระดาษเปล่า ลากเส้นตามแนวตั้งสองเส้นที่ห่างกัน ขณะลากลงมาก็ค่อยๆ โค้งเข้าหากันจนกระทั่งเกือบบรรจบกันด้านล่าง เราจะได้รูปทรงกรวยที่โค้งเป็นตะขอลึกน้อย นั่นคือคำโครงหยาบๆ ของทวีปอเมริกาเหนือ เมื่อมหาสมุทรแอตแลนติกขนาบชายแดนฝั่งตะวันออกและมหาสมุทรแปซิฟิกขนาบชายแดนฝั่งตะวันตก ผืนดินก็คอดเข้าหากันกลายเป็นคอคอดปานามา แผ่นดินแคบๆ ของประเทศปานามาเป็นสะพานเชื่อมระหว่างอเมริกาเหนือกับอเมริกาใต้

จากนั้นลากเส้นอีกชุดหนึ่งถัดจากเส้นคู่แรกเข้ามาทางด้านใน ให้เกือบขนานกัน เส้นชุดนี้แทนแนวเทือกเขาหลักๆ ในทวีป เส้นฝั่งตะวันออกแทนเทือกเขาแอปพาเลเชียนซึ่งทอดตัวจากรัฐเมนไปถึงรัฐจอร์เจีย ขณะที่ทางฝั่งตะวันตก ยอดเขาสูงเรียงรายกันเป็นแนวเทือกเขาคาสเคดและเซียร์ราเนวาดาทอดตัวเกือบชิดมหาสมุทรแปซิฟิก ส่วนเทือกเขาร็อกกีอยู่ทางตะวันออกสุด ระหว่างแนวเทือกเขาฝั่งตะวันตกเหล่านี้มีพื้นที่แห้งแล้ง อันได้แก่ แอ่งเกรตเบซิน (Great Basin) และทะเลสาบเกรตซอลต์ (Great Salt Lake)

เทือกเขาทำหน้าที่เป็นแนวกัน เทือกเขาแอปพาเลเชียนขัดขวางผู้คนที่ต้องการเดินทางจากพื้นที่ราบและเนินลูกฟูกตามแนวชายฝั่งแอตแลนติกเข้าไปยังทุ่งหญ้าแพรรีโล่งกว้างด้านหลังเทือกเขา ส่วนทางฝั่งแปซิฟิก เทือกเขาคาสเคดและเซียร์ราเนวาดาก็ขวางกันผู้คนที่ต้องการอพยพจากฝั่งตะวันตกไปฝั่งตะวันออก

เทือกเขายังขวางกันภูมิอากาศด้วย เมฆฝนที่ลอยมาจากมหาสมุทรแปซิฟิกเคลื่อนตัวสูงขึ้นเมื่อข้ามแนวเขา อากาศอุ่นควบแน่นเมื่อเคลื่อนเข้าสู่ยอดเขาที่อากาศเย็นกว่า แล้วจึงตกลงมาเป็นฝน โดยมาก

มักตกทางฝั่งตะวันตกของแนวเขา เกรตเบชินและเกรตเพลนส์ (Great Plains) ทางตะวันออกจึงยังคงแห้งแล้งกว่ามาก ในทางกลับกัน เมื่อไม่มีแนวเขาทอดขวางพื้นที่ทางเหนือที่เป็นประเทศแคนาดาในปัจจุบัน ในช่วงฤดูหนาว อากาศหนาวเย็นจากเขตอาร์กติกจึงอาจไหลมาทางใต้เข้าสู่ตัวทวีป แนวเขาช่วยกักเก็บทิศทางของอากาศเย็นให้ไหลเข้ามา ในทางกลับกัน เทือกเขาหลายแห่งในยุโรปและเอเชียทอดตัวในแนวตะวันออก-ตะวันตก เช่น เทือกเขาแอลป์ คอเคซัส และหิมาลัย จึงช่วยกักอากาศเย็นจากเขตอาร์กติก ทำให้สภาพอากาศทางใต้ยังอบอุ่น

รูปร่างของทวีปอเมริกาเหนือ

ในช่วงฤดูร้อน กรวยอากาศแห่งทวีปอเมริกาเหนือทำงานกลับกัน คลื่นความร้อนลอยขึ้นเหนือผ่านเกรตเพลนส์เข้าสู่แคนาดา ส่งผลให้อุณหภูมิสูงถึง 90 องศาฟาเรนไฮต์ และอาจกระตุ้นให้เกิดพายุหรือทอร์นาโด สภาพอากาศสุดโต่งเช่นนี้ทำให้ทวีปอเมริกาเหนือแตกต่างจากที่อื่น ผู้มาใหม่จากยุโรปจะพบว่าอุณหภูมิในฤดูหนาวช่างหนาวเย็นยิ่งกว่าบ้านเกิดของพวกเขา และในฤดูร้อนก็ร้อนระอุยิ่งกว่าด้วย

ภูมิอากาศของอเมริกาเหนือจะส่งผลกระทบต่อประวัติศาสตร์ในหลายแง่มุมจนนับไม่ถ้วน ที่โล่งกว้างในเขตเกรตเพลนส์ผลักดันให้ชนพื้นเมืองฝึกควบคุมม้าเพื่อล่าไบซัน เมื่อในเขตทุ่งหญ้าไม่ค่อยมีไม้ให้น้ำมาทำรั้ว ชาวไร่ในอเมริกาจึงยินดีรับลวดหนามที่เพิ่งประดิษฐ์ขึ้นมาใช้ ซึ่งจะเปลี่ยนชีวิตในเขตที่ราบไปตลอดกาล แนวกันของเทือกเขาแอปพาเลเชียนทำให้ชาวฝรั่งเศสเดินทางจากแคนาดาเข้าสู่ตอนกลางของอเมริกาได้ง่ายขึ้น โดยเดินทางตามแนวเส้นกรวยและแม่น้ำที่รับน้ำจากเทือกเขาเหล่านั้น พายุหิมะสัปดาห์บนเกรียนที่พยายามข้ามเทือกเขาเซียร์ราเนวาดา ภูมิอากาศอบอุ่นทางใต้จะช่วยให้ระบบทาสแพร่กระจาย แต่ก็เฉพาะในบางส่วนของประเทศเท่านั้น ไม่ได้กระจายไปทั่ว

พื้นที่อีกบริเวณที่ควรกล่าวถึงคือทะเลแคริบเบียนและหมู่เกาะแถบนั้น ภูมิภาคนี้มีขนาดใหญ่ คิวบา ฮิสปันโยลา เปอร์โตริโก และจาเมกา เป็นหมู่เกาะขนาดใหญ่ที่สุดซึ่งรู้จักกันในนามเกรตเทอร์แอนทิลลีส (Greater Antilles) แคคิวบาเพียงเกาะเดียวก็ทอดตัวยาวทั้งสิ้น 740 ไมล์แล้ว ถ้านำเกาะแห่งนี้มาวางซ้อนทับบนสหรัฐอเมริกา โดยวางปลายด้านหนึ่งบนนิวยอร์กซิตี มันจะทอดยาวไปจนเกือบถึงชิคาโก แม้ว่าผืนดินเหล่านี้ไม่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ทะเลแคริบเบียนก็ทำหน้าที่เป็นประตูหลักด่านแรกสำหรับชาวยุโรปและแอฟริกันที่เดินทางมายังทวีปอเมริกา

ขอบเรื่องพื้นที่ไว้เท่านี้ ส่วนในเรื่องของเวลานั้น ประวัติศาสตร์นี้ครอบคลุมเวลาประมาณ 500 ปี สำหรับคนผู้หนึ่งก็นับเป็นช่วงเวลา

ที่ยาวนาน นักประวัติศาสตร์ใช้คำว่า รุ่น นั้นคือช่วงเวลานับตั้งแต่คนผู้หนึ่ง
เกิดจนกระทั่งสามารถให้กำเนิดบุตร หากรุ่นหนึ่งกินเวลาประมาณ 20 ปี
ก็จะมีครอบครัว 25 รุ่นเกิดมาและจากไปในช่วงเวลาที่เรากล่าวถึงนี้

หากมองอีกแง่หนึ่ง 500 ปีนั้นสั้นเพียงพริบตา เมื่อเทียบกับ
ช่วงเวลาที่มีคนอาศัยอยู่ในทวีปอเมริกาเหนือ มนุษย์กลุ่มแรกที่มาถึง
ทวีปแห่งนี้ราว 14,000 ปีก่อน สมัยที่แผ่นดินแห้งยังปกคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่
ของแคนาดาในปัจจุบัน แผ่นน้ำแข็งหลายบริเวณหนากว่าสองไมล์ (เส้นประ
บนแผนที่แสดงให้เห็นว่าพืดน้ำแข็งแผ่ลงใต้ไกลเพียงใด) เมื่อน้ำปริมาณ
มากจับตัวเป็นน้ำแข็ง ระดับน้ำในมหาสมุทรก็ลดลง เผยผืนดินกว้างขวาง
ทางตะวันตกเฉียงเหนือ ณ บริเวณที่เป็นช่องแคบเบริงในปัจจุบัน สะพาน
แผ่นดินนี้ช่วยให้มนุษย์กลุ่มแรกเดินทางเข้าสู่ทวีปอเมริกาซึ่งเป็นทวีปใหม่
สำหรับพวกเขาอย่างแท้จริง

ลองย้อนแขนข้างหนึ่งไปจนสุดแล้วมองตามแนวแขนไป จินตนาการ
ว่าช่วงเวลา 14,000 ปีที่มนุษย์อาศัยอยู่ในทวีปอเมริกาเหนือเริ่มต้น
ที่หัวไหล่ของคุณแล้วทอดยาวไปจนถึงปลายนิ้ว ช่วง 500 ปีสุดท้ายของ
ประวัติศาสตร์ซึ่งกล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้เริ่มต้นที่บริเวณปลายนิ้วมือคุณ
เท่านั้น ความจริงแล้ว สหรัฐอเมริกาเพิ่งถือกำเนิดขึ้นใน ครึ่ง หลังของ
ช่วง 500 ปีนั้นเสียด้วยซ้ำ ซึ่งแทบจะเทียบได้เพียงความยาวของเล็บมือ

เมื่อมองเวลาในแง่นี้ เราก็จะเจียมเนื้อเจียมตัว 500 ปีอาจดู
เหมือนผืนผ้าใบกว้างใหญ่ให้เราระบายสีเรื่องราวของเราลงไปได้ แต่เมื่อมอง
ตามแขนที่ยื่นออกไป เล็บมือข้างเล็กกระจอยร่อย แล้วลองนำ 14,000 ปี
ที่ยาวเท่าหนึ่งช่วงแขนมาเทียบกับช่วงเวลา 65 ล้านปีที่ทวีปอเมริกาเหนือ
ดำรงอยู่ดูสิ นั่นคือช่วงเวลาตั้งแต่สิ้นยุคไดโนเสาร์จนกระทั่งปัจจุบัน
ไดโนเสาร์สูญพันธุ์ไปหลังจากอุกกาบาตกว้างอย่างน้อยหกไมล์กระแทก
ลงมาบนจุดที่เป็นอ่าวเม็กซิโกในปัจจุบัน แรงระเบิดเทียบเท่ากับการ
จุดระเบิด 100 ล้านเมกะตัน นักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งกล่าวว่า แรงกระแทก
ครั้งใหญ่นั้น “เผาผลาญอเมริกา” อย่างแท้จริง มันกำจัดพืชและสัตว์

หลายพันปีซีส์ และเริ่มยุคของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม หากจะเพิ่มช่วงเวลานั้น
เข้ามาในเส้นเวลาของเรา ลองยื่นแขนคุณไว้ แล้วให้เพื่อนซึ่งยื่นแขนยาว
เทียบเท่ากับช่วงเวลา 14,000 ปีต่อแถวข้างหลังคุณ แล้วให้เพื่อนอีกคน
ต่อหลังเพื่อนคนนั้น และต่อแถวไปเรื่อยๆ ... จนกระทั่งได้แถว 4,500 คน
ยื่นแขนแตะไหล่เรียงต่อกันยาวเพื่อย่ออกนอกประตูไปยังถนน ระยะทาง
ทั้งหมดสองไมล์ครึ่ง และขอให้คุณระลึกไว้ว่าประวัติศาสตร์ที่เรากำลัง
จะกล่าวถึง ทุกสิ่งที่คุณจะได้อ่านในอีก 400 หน้าถัดไป เกิดขึ้นเพียงแค
บนปลายนิ้วของคุณเท่านั้น

คริอาญา

3

จากเอกกลายเป็นอนก

วันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงที่สดใส แสงแดดสาดส่องทาบทั่วท้องฟ้า
แอปพาเลเชียน เมื่ออากาศอุ่นลอยขึ้น ก็เกิดเป็นกระแสอากาศยกตัวขึ้น
ซึ่งช่วยให้เหยี่ยวร้อนเหนือผืนดินขณะมองหาเหยื่อได้ สายตาของ
เหยี่ยวนกกระจอกคมชัดอย่างยิ่ง เมื่อเกาะอยู่บนต้นไม้สูง 60 ฟุต มันยัง
มองเห็นแมลงขนาดเท่าอักษร / ตัวนี้ที่อยู่บนพื้น

ลองจินตนาการว่าคุณจะเห็นอะไรบ้างถ้าร่วมเดินทางลงใต้กับ
นกเหล่านี้ คนส่วนใหญ่คิดว่าอเมริกาเหนือในปี 1492 เป็นผืนป่าขนาดใหญ่
กว้างใหญ่อุดมสมบูรณ์ที่เต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิต พวกเขาจินตนาการว่า
จะมองเห็นชนพื้นเมืองประปรายพายเรือแคนูท่าจากเปลือกต้นเบิร์ช
ข้ามทะเลสาบหรือขี่ม้าไล่ไปชน แต่ภาพเช่นนั้นเป็นความเข้าใจผิดอย่างยิ่ง
ถ้าจะปรับแก้รายละเอียดหนึ่งให้ถูกต้องทันที ก็ขอให้ลบภาพชนพื้นเมือง
ขี่ม้าออกเสีย ในปี 1492 ไม่มีใครเห็นม้าในอเมริกาเหนือมา 13,000 ปีแล้ว
อันที่จริงนักโบราณคดีบางคนเชื่อว่ามนุษย์กลุ่มแรกสุดในทวีปอเมริกาเหนือ
ขี่ม้าและสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดยักษ์หลายชนิดที่เคยอยู่ในดินแดนนั้น

สหรัฐอเมริกา คือดินแดนแห่งความฝันที่ผู้คนหลากหลายมารวมกัน

ภายใต้ธงแห่งเสรีภาพและความเท่าเทียม ทว่าบนเส้นทางสู่หาอำนาจในวันนี้ คือการเดินทาง 500 ปี
ที่เต็มไปด้วยคลื่นลม ผ่านยุคเรืองรองและตกต่ำ ผ่านความตายและความหวัง ผ่านสงครามและสันติภาพ
ผ่านความแตกแยกและความเป็นหนึ่งเดียว

สหรัฐอเมริกา: ประวัติศาสตร์ (ไม่รัฐบ) แห่งเสรีภาพและความเท่าเทียม

พาราย้อนอดีตสู่จุดเริ่มต้น เมื่อผู้คนนำทางโคลัมบัสไปสู่ดินแดนใหม่ ฝ่าฟันคลื่น

แห่งการสู้รบเพื่อแย่งชิงอาณาเขตจากชนพื้นเมือง การจับเคี้ยวระหว่างรัฐบนหนทางสร้างชาติให้เป็นหนึ่ง
ไปจนถึงมหาสงครามแห่งยุคสมัยที่การตัดสินใจของอเมริกาขึ้นสะเทือนโลก พร้อมฉายภาพการล้มและลุก
ของผู้คนที่ไม่เคยสิ้นหวัง ทั้งการประกาศอิสรภาพจากอังกฤษ การเรียกร้องความเท่าเทียมของคนผิวดำ
สงครามกลางเมืองอันแสนเจ็บปวดเพื่อปลดแอกทาส
กระทั่งก้าวสู่ยุคใหม่ในฐานะมหาอำนาจที่ยากจะทัดเทียม

นี่คือประวัติศาสตร์เปี่ยมชีวิตและรอยแผลที่ประกอบสร้างจากการต่อสู้ดิ้นรน
ของผู้คนหลายเชื้อชาติและหลากหลายความฝัน กระทั่งเป็นสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน
ที่ยืนหยัดบนความแตกต่างหลากหลาย และมุ่งสู่อนาคตบนเส้นทางที่ยังคงทอดไกลไม่รู้จบ
เพื่อไขว่คว้าเสรีภาพและความเท่าเทียมอย่างแท้จริง

395 บาท

design by นิธกร นวนนิต

